

(המשך מעמוד 21)

לול מול תעלול. הוא השיג הרבה יותר מאשר כמה כותרות בעיתונות. במכה אחת:

- עצמו את עצמו במרכז המאורעות;
- חבלית את חשיבות הכוח המיספרי של גח"ל, לעומת הכוח הדל של המרכז החופשי;
- עצר את מערכת-הבחירות של המרכז החופשי;
- משך לצידו את אמצעי-התקשורת, שפילרטו עד כה עם תמיר;
- הושיב את תמיר על קרניים חדות של הדילמה.

בורא פרי "הארץ"

כמי שראה השבוע את שמואל תמיר על מסך הטלוויזיה, כאשר נאם במרכז מיפלגתו, הבחין במצוקה הגדולה שבה הוא נתון.

כי התימרונ של גח"ל עם תמיר, ברירה שאין קשה ממנה:

- אם יסכים לאיחוד, תיבלם תנופת המרכז החופשי, והוא צפוי להתפוררות. הדבר יראה כבגידה בעיני אוהדי המיפלגה, השונאים את חרות, והרוב אים במרכז החופשי כוח רפורמיסטי רענן,

איום כמעט גלוי שאחרת ימצא את עצמו מבודד.

מה יעשה תמיר במצב זה? יש להניח שהוא מתלבט יחד עם משמיעים. זהו תירוץ ישרוני של כל מי שרוצה לחבל באמצעי-ליכוד. (ב) אופן קוריוזי, נשמע תירוץ זה השבוע גם בקצה השני של הבמה.)

חיבוק הדוב

אל תמיר היה להיחלץ מן המלכודת בדרך הקלה. הוא נאחז בכמה התקפות שהושמעו נגדו במרכז חרות ובמרכז ליברלים, התכונן להגיד שאינו מקיים מגע עם משמיעים. זהו תירוץ ישרוני של כל מי שרוצה לחבל באמצעי-ליכוד. (ב) אופן קוריוזי, נשמע תירוץ זה השבוע גם בקצה השני של הבמה.)

אל תמיר היה להיחלץ מן המלכודת בדרך הקלה. הוא נאחז בכמה התקפות שהושמעו נגדו במרכז חרות ובמרכז ליברלים, התכונן להגיד שאינו מקיים מגע עם משמיעים. זהו תירוץ ישרוני של כל מי שרוצה לחבל באמצעי-ליכוד. (ב) אופן קוריוזי, נשמע תירוץ זה השבוע גם בקצה השני של הבמה.)

(המשך מעמוד 19)

תעויו לדבר ככה! גמרתו איתך! את יכולה ללכת! תעשו מה שאתם רוצים! יותר אני לא מטפל בענין של בני! אמרתי לו שאני בסך הכל אם מדאגת שבנה נעלם לפני 16 ימים במצב של דיכאון ובשבילי הענין לא נגמר. היפנו אותי לעמוס אריכא, דובר משרת תל-אביב. התקשרתי אליו למחרת בבוקר. הוא היה אדיב מאוד ואמר לי שיש הרבה נעדרים וקשה מאוד למשטרה לחפש אחרי כולם. הוא הציע לי לתת על חשבונני מודעות בעיתונים עם הצילום של בני ולבקש שכל מי שראה אותו יתקשר אליי. ביקשתי לפרסם שתי מודעות, אחת במעריב ואחת בג'ורנל פוסט. אבל סירבו לקבל את המודעות עם התצלום, אמרו שרק המשטרה יכולה לפרסם מודעות כאלה.

לקחתי את המודעה שפרסמה המישי"ט וסיפרתי לגנת דונביץ בתוכנית בוא נדבר בגלי צה"ל מילה במילה את יחסו של פקד ספרן אלי. דונביץ היה מאוד אדיב והרגיע אותי. הוא הבטיח לצלצל לספרן ולדרוש שיפרסמו שוב את המודעה על דורי. ואומנם ביום חמישי ה-26 בחודש פירסמו את המודעה שוב. אלא שהיה חסר שם פרט חשוב מאוד — גובהו של דורי.

למחרת אחרי הצהריים מצאו את דורי מת. הפתולוגים קבעו כי היה מת רק יומיים. כלומר במשך 19 יום מאז נעלם הוא היה עדיין חי. אפשר היה אולי למצוא אותו ולהציל את חייו אם היו מחפשים אחריו ברצינות.

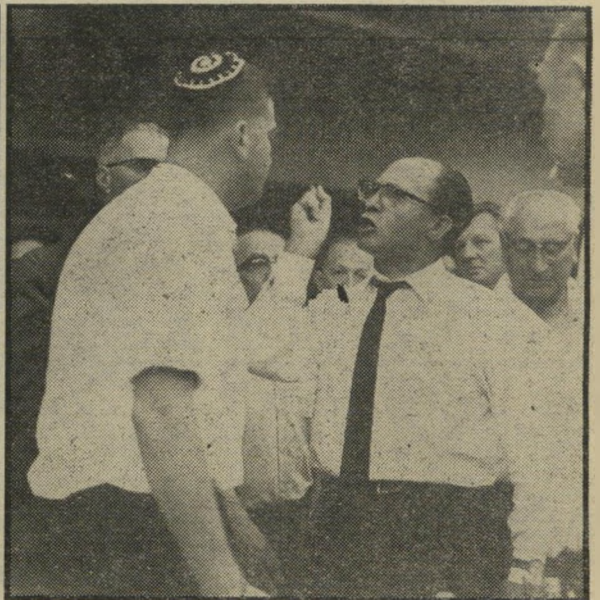
באותו יום שמצאו את דורי, בשעות הצהריים, ראיתי שהשאריות איתי לבד ולא ידעתי אל מי לפנות. כל בוקר הייתי הולכת על שפת-הים עם הכלבים שלי ועם ההודעה הראשונה שפורסמה על היעדרותו של דורי. ניסיתי לבדי לחפש אחריו ולאתר אותו. הייתי נכנסת למנהרה שמובילה לבריכת השחייה על החוף. פעם, בריצתי המיואשות, פגשתי בחור שהיה דומה קצת לדורי ושרץ לאורך שפת-הים. אמרתי לו: "תסלח לי, בני נעדר כבר 16 ימים והוא דומה לך. אולי ראית במקרה בחור בלונדי גבוה מאוד?" הבחור ביקש ממני תעודת-זהות ואחר-כך איים שיפנה למיטרה בתלונה שאני מטרידה אנשים. הייתי צריכה לסבול הרבה בגלל חוסר האנושיות של האנשים.

מנגנת תקליטים לזכרו

מה שמציק לי עכשיו זה, מה עשה דורי מהיום שנעלם עד היום שכי נראה התאבד, אחרי 19 ימים? איפה הוא הולך? במשך ימים אלה? איך זה יכול להיות שאף אחד לא ראה אותו בימים אלה? מהספק שהיה איתו כש עוב את הבית, חסרו רק 17 לירות, אז מה הוא אכל במשך כל הימים האלה? אם זה נכון שהוא התאבד כפי שאומרים הפתולוגים, אחרי שהסתובב 19 יום בריא ושלם, אז אני לא מסוגלת להבין זאת. אם בראש יוצא מהבית כדי להתאבד הוא עושה זאת מיד, ולא אחרי שלושה שבועות.

בעיתונים כתבו עליו אחרי מותו כאילו הסמים הובילו למותו. שלא יספרו מעשי-יית. אני יודעת אודותיו הכל. אני האמא שלו והיחסים בינינו היו מעל ומעבר למקובל בין אב ובנה. הייתי גם ידידת נפשו. האמת היא שכאשר בא דורי למימני, צחקו ממנו שם מפני שהיה היתיד שלא עישן חשיש. כינו אותו בלעג "סיסי". כשלא יכול היה לעמוד יותר בלעג עישן חמש פעמים חשיש ועד חמש פעמים מריחואנה. הוא סיפר לי אחר-כך שזה לא מצא חן בעיניו והוא הפסיק לעשן. אפילו סיגריות רגילות לא היה מעשן.

ידיד יקר הזמין אותי לביתו וניסה לנחם אותי. "זה לא הסוף", הוא אמר לי, "דורי אמנם מת אבל יהיה לך תמיד קשר איתו". הוא מאמין בקשר בין החיים והמתים. אך אני יודעת שחדרו ריק. אני מנגנת את התקליטים של סיימון וגורפינקל לזכרו. אך הדלת לא תיפתח יותר והוא לא יופיע יותר. מחייך אלי בחיכוך הנבון והטהור. והמחשבה שאולי לא עשו די כאשר דורי נעלם כדי למצוא אותו, לחפש אותו ולהושיט לו עזרה במצוקתו, לא תיחן לי אף פעם מנוח.

1966: מנחם בגין ושמואל תמיר בוועידת הפיצוץ של חרות

שי במקום לאיריאלי. (פסימיסטים סבורים שהגוש יזכה ב-30 עד 32 מנדטים. לעור מת 31 כיום. בגלל אובדן קולות רפ"י בי"מ ואובדן קולות הצעירים שוהר-הישי"ט נוי במרכז החופשי. אופטימיסטים מקווים בקול ל-38. מסתפקים בלחש ב-35-33.)

אולם אחרי שהבין את חומרת הדילמה של תמיר, ייתכן מאוד שי בגין יעשה צעד שני, יציע לתמיר דווקא הצעה נדיבה — מקום אישי כעשיריה הראשונה של הגוש, מקום נוסף בכל עשיריה נוספת. הצעה כזאת תפתור מראש כל טע"י נח של איי-הגיונות.

אם תבוא הצעה כזאת, ימצא תמיר את עצמו במצב של בעלי-שיחיו של הסנדק, שקיבלו "הצעה שאי-אפשר לסרב לה". לא תהיה לו ברירה אלא להעמיד פנים נלהבות ולקבל את הדין. לא תהיה לו גם אפשרות להסתמך או על בדר-עופר, או על השאיפה לשינוי שיטת-הבחירות, כדי לסרב להצעה.

הדבר אינו, מובן, סוף פסוק. תמיר יפסיד את הרצון הטוב שרכש בי שנתיים האחרונות, ייגנש על-ידי שוהר-הישי"ט שאינם קנאי ארץ-ישראל השלמה, יקבל על עצמו את הכתם של קנוניות בדר-עופר.

אולם אחרי הזין השדישי, יכוד לבוא הזאג השלישי.

הגוש הגדול יכול להתפוצץ אחרי הר בחירות, אם תקום מחלוקת בין מחייבי התנגיה לקואליציה ובין שולליה. אם בגין יתנגד, למשל, והליברלים ירצו לקבל כסאות ליד שולחן הממשלה — שניים תמיר, הגנרלים וע"מ לתמוך בליברלים. לבודד את חרות.

אולם גם אז, כך יש להניח, דא יינמ ויישן מנחם בגין, שומר ישי ראל.

"המישטר החדש" היתה התקפה בלתי מרוסנת על חרות.

ז"ג: שותפיו של תמיר ב.מישטר החדש" ובראשם אליעזר ליבנה, ישעיהו לייבוביץ וערי ז'בוטינסקי, נענו ממנו את ההליכה לבחירות. במשך שש שנים ישב בחיבוקידיים. ערב הבחירות של 1965 שלים תמיר עם בגין, הצטרף לחרות, קיבל לידיו את ניהול התעמולה של גח"ל (שנוסד זה עתה). נכנס לכנסת השישית ונועד, לכל הדיעות, לעלייה מהירה בח"ר. כאחד מנאמניו האישיים ההדוקים ביותר של בגין.

זא"ג: כאחד מ-26 "ח"כי גח"ל, התמלא תמיר תיסכול. בעוד שסיעת היחיד של אורי אבנרי הטביעה את חותמה על הכנסת השישית מיומה הראשון, ועמדה במרכז המתרחש בה, נאלץ תמיר להסת" פק בתפקיד צדדי ומישני. בסוף 1966 היה נדמה לו שיש הזמנות להרדת את בגין ולהשלת על המיפלגה. הוא העמיד את עצמו בראש "הגוש החופשי", שמתח בני קורת קטלנית על בגין. בין השאר האשים תמיר את בגין בדבקות בסיסמאות מיוש" נות. כמו שלמות הארץ. אולם בגין הגיב ברגע המכריע, תמיר נשאר במיעוט קטן וגורש מתרות בעל-כורחו. הוא הקים סיעה של 3 בכנסת, רכש ח"כ רביעי (כהן-ציון). הפסיד שניים בבחירות של 1969. קיווה להצליח יותר בבחירות הבאות.

עכשיו מתלבט תמיר: האם להמשיך בזאג, או לעבור שוב לז' ז"ג? האם להצטרף למחנה גרוד, או להישאר בחור מבודד, מוזג גח"ל? שחתרענון זלמ"ע בעזרת ה" גנרלים?

השבוע עצרה התנופה של המרכז ה- חופשי, מערכת-הבחירות שלו קפאה, והי התלבטות הגדולה נמשכה.

נראה שאימפולס הראשון של שמו

הלוחם במיסד מערך-גח"ל. כל עסקני המרכז החופשי, המקווים ליהנות מעלייתו הצפויה בבחירות, מתנגדים בחריפות ל" ליכוד, שיכניס את המרכז החופשי לסד שיקפיא את צמיחתו. כל האהדה לה זכה בעקבות קנוניות בדר-עופר תתנדף כלא היתה.

אם יסרב לאיחוד, יפסיד ה" מרכז החופשי רכבות קולות שיכלו לבוא משורות אוהדי גח"ל, וגם את אהדת כל"י התקשורת שהוא זקוק להם כאוויר לנ" שימה. הוא ייכנס לכל מערכת הבחירות על גל שמאל, כסלגן שאינו עומד בדרי בורה.

אופיינית עמדתו של העיתון הארץ. בחודשים האחרונים הועמדו כל מדורי הארץ לרשות תמיר ללא הגבלה. הדיווח מן הכנסת הציג את תמיר כח"כ יחיד העושה מהוה. תוך הקטנת או העלמת שאר היוזמות, המדורים הפוליטיים דיווחו בהרחבה על כל פיהוק וצינץ של תמיר או מישהו ממיפלגתו, כאילו היה זה מחנה רב ועצום. במשך שבועות ארוכים זכה תמיר בהארץ לפחות לכותרת גדולה אחת בכל יום, וניתן היה לקבל את הרושם ש הארץ כולו הפך לביטאון מיפלגתי של תמיר.

בין ז"ג וזאג

את "הארץ" מנחה הרצון באלטרנטיבי אבה ימנית חזקה. עורכיו התייאשו מן האפשרות שגח"ל יספק אלטרנטיבה זו, ועל כן החלו מעודדים את תמיר. **אולם ברגע שבגין נפל לדורי את היוזמה החדשה, עשה "הארץ" תפ" נית חדה — ועכשיו הוא קורא למרכז החופשי כמעט במינגון אודי טיממיכי להצטרף לאיחוד, תוך**